

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GÓRNOŚLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

Redakcja i Administracja: Katowice, św. Stanisława 4

Telefon 1414 i 158 — P. K. O. Katowice 304540

ZA OGŁOSZENIA

placi się 20 gr za wiersz milim. Wiersz reklamowy 70 gr. Na pierwszej stronie 80 groszy

Nr. 101

Katowice, sobota 30-go kwietnia i niedziela 1-go maja 1932 r.

Rok 31

Polska jedynym państwem o mniejszym bezrobociu.

Międzynarodowa Organizacja Pracy przy Lidze Narodów w Genewie ogłosiła w kwietniowym numerze b. r. swojego oficjalnego organu „Bulteno de la Internacia Labor-Oficejo“ statystykę bezrobocia w najważniejszych państwach świata. Statystyka ta zasługuje na szczególną uwagę. Sporządzona jest bowiem przez instytucję międzynarodową, mającą stać na straży interesów świata pracy. A zatem zestawień jej nie można oskarżać o tendencyjność ze względów politycznych, gospodarczych czy t. p.

Rekord bezrobocia osiągnęły Stany Zjednoczone Ameryki Półn., gdzie cyfra ludzi bez pracy wynosi 8,3 miliony. Następnie kroczą Niemcy z liczbą przeszło 6 milionów. W Wielkiej Brytanii łącznie z Irlandją bez zajęcia jest prawie 3 miliony osób. Stosunkowo mniejsze bezrobocie mają Włochy (1 milion). Poniżej miliona bezrobotnych mają państwa: Australia 361 tysięcy, Polska 325 tys., Belgia 228 tys., Holandia 157 tys., Czechosłowacja 146 tys. i t. d. Widzimy przeto, iż w stosunku do liczby ludności oraz obszaru Polska stosunkowo słabo dotknięta jest klęską bezrobocia. Choć trzeba przyznać, iż u nas uprzemysłowienie kraju jest słabsze.

Jeszcze znamiennejsze są zestawienia porównawcze stanu bezrobocia obecnie a przed rokiem. Ważnem jest bowiem nie tylko to, ile dany kraj ma bezrobotnych, lecz również, czy walczy on skutecznie z tem, czy ilość ludzi pozabawionych chleba zwiększa się w nim, albo-li spada. I pod tym względem oficjalne cyfry Międzynarodowej Organizacji Pracy są wprost rewelacyjne! A mianowicie czytamy tam wyraźnie, iż Polska jest jedynym krajem na świecie, w którym bezrobocie w porównaniu do przed roku zmniejszyło się. Spadek ten jest tak znaczny, gdyż tylko 4 procent, lecz w każdym razie istnieje. Natomiast wszystkie inne państwa mają bezrobotnych daleko więcej. Procent wzrostu bezrobocia w ciągu roku jest dla niektórych krajów oszałamiający: Francja 523%, a Nowa Zelandja 508 procent! A zatem jest tam przeszło pięć razy tyle ludzi bez środków do życia, ilu było przed rokiem. W dwójnasób zaś powiększyło się bezrobocie na Łotwie, w Belgji oraz w Holandji. W innych ważniejszych państwach wzrost bezrobocia w procentach wynosi: Finlandja 73, Czechosłowacja 57, Włochy 53, Danja 49, Węgry 30, Kanada 25, Niemcy 24 i t. p.

Statystykę tą winni dokładnie przeczytać sobie i... przemyśleć nasi pesyriści, którzy na każdym kroku walczą bez przebierania w środkach z wysiłkami rządu i społeczeństwa szkalują Polskę, tumanią ludzi, jakoby w Polsce było istne piekło, a na całym świecie poza-tem istniał rozkoszny raj. Tymczasem

Zamach na dowódcę wojsk japońskich w Szanghaju

zorganizowali bolszewicy?

Londyn. Wczoraj w nocy dokonano zamachu na dowódcę wojsk japońskich w Szanghaju, generała Szirokawę. Jenerał przewieziono w stanie ciężkim do szpitala. Zamach, jak się zdaje, miał być sygnałem do powstania ludności

chińskiej przeciwko Japończykom. Prawie jednocześnie tłum ludności chińskiej rzucił się na arsenał japoński, celem zrabowania broni. Wojska japońskie zdołały szybko przywrócić porządek. Aresztowano kilkudziesięciu Chińczy-

ków. Zamach na jenerała japońskiego niewątpliwie utrudni nawiązanie rokowań pokojowych japońsko-chińskich, nad którymi pracuje komisja 19 Ligi narodów i stać się może powodem nowych powikłań na Dalekim Wschodzie.

Wiść o zamachu w Szanghaju dotarła do Charbinia o godz. 1 po południu, według czasu miejscowego (nasza 6 rano, przyp. red.). W kolonii japońskiej zapanowało niesłychane wzburzenie, gdyż wiadomość ta zbiegła się z wykryciem spisku, zorganizowanego w Mandżurji przez rząd sowiecki.

Władze japońskie przystąpiły do likwidowania placówek bolszewickich w Charbinie. Ulicami przeciągają patrole żandarmerji, zatrzymując i poddając rewizji osobistej obywateli sowieckich.

Rewizję w mieszkaniu urzędników sowieckiej dyrekcji kolejowej doprowadziły do ustalenia faktu, że niemal wszyscy kolejarze byli agentami rządu sowieckiego, że kierowali propagandą komunistyczną w Mandżurji i utrzymywali potajemną korespondencję z centralą partji komunistycznej w Moskwie.

Również sowiecki instytut politechniczny w Charbinie jest centralą szpiegowską. Profesorowie i asystenci oraz część studentów otrzymują stałe zasiłki z tajnych funduszy sowieckiego ministerstwa spraw zagranicznych. Są to w gruncie rzeczy osoby, wyznaczone do objęcia stanowisk w przyszłej mandżurskiej republice rad, gdyby przewrót doszedł do skutku.

„Charbinskoje Wremja“ otwarcie oskarża rząd sowiecki o zorganizowanie zamachu w Szanghaju. Chińczycy nie byłby zdolni do przeprowadzenia bądź co bądź planu tak trudnego, który wymaga specjalnej znajomości techniki rewolucyjnej.

Pod zwalami węgla.

Bytom. Podczas pracy około wzmocnienia ganku na kop. Preusag na Śląsku Opolskim oberwały się ze stropu masy węgla, zasypując robotnika Wiencka. Ze zmiażdżonymi nogami i piersiami odwieziono go do szpitala. Podobnemu wypadkowi uległ na kop. Sońnica ładowacz Skubacz.

Echa katastrofy na kop. „Concordia“.

Zabrze. Jedną z ofiar wczorajszej katastrofy górniczej na kop. Concordia zmarła w szpitalu. Jest nią robotnik kopalniany Kusz. Stan zdrowia 8 rannych górników nie budzi narazie obaw. Na miejsce katastrofy zjechała specjalna komisja górnicza, która bada przyczyny eksplozji.

Nowe okręty polskie.

Gdynia. W stoczni Helsingør odbędzie się spuszczenie na wody statku „Lwów“, zamówionego dla Polsko-Brytyjskiego Towarzystwa Okrętowego. W tej samej stoczni w najbliższych dniach specjalna komisja dokona odbioru statku „Lublin“.

Ciężkie poszlaki przemawiają za winą Gorgonowej.

Lwów. W procesie Gorgonowej zeznawali w dniu wczorajszym świadkowie z policji. Najpierw przed sądem staje nadkomisarz Frankiewicz, były komendant policji powiatowej, który prowadził dochodzenie w sprawie mordu w willi brzuchowickiej. Zeznania jego mocno obciążają oskarżoną. Wywodzi on, że policja z pośród wszystkich ewentualnych możliwości ustaliła ponad wszelką wątpliwość na podstawie zabranych poszłak i dowodów, że sprawczynią zbrodni jest Rita Gorgonowa.

Zaraz po przyjeździe do willi zwrócił się świadek do Zaremby z zapytaniem, co wie o mordzie. Zaremba oświadczył wówczas, że dokonano na córce mordu rabunkowego, a sprawcy zbiegli.

Wskazując na zamknięte okno w pokoju ofiary, rzekł: „To okno zastałem otwarte, tedy musieli wyjść sprawcy“. Ponieważ na oknie nie było żadnych śladów, komendant Frankiewicz zwrócił Zarembie uwagę na to, a ten odparł: „Może być, że wyszli przez drzwi“.

Przy świetle laterek zbadano podłogę. Okazało się, że nie była posprzątana, a na warstwie kurzu nie było żadnych śladów. Nie znaleziono też żadnych śladów na oknie, listewki nie były uszkodzone, mur nie wykazywał żadnych rys, ani zadrapań. Na podstawie tego świadek oświadczył Zarembie, że sprawcy nie mogli wejść do willi z zewnątrz. Również badanie głównych drzwi potwierdziło ten pogląd.

W międzyczasie komendant posterunku w Rześnie, Nuczkowski, zawiadomił świadka, że Staś mówił, iż widział sprawczyńnię zbrodni a wachmistrz Treła odkrył ślady.

Zaczęliśmy badać te ślady, które śnieg stale zasypywał. Ślady prowadziły od werandy do basenu, a stąd do piwnicy i sypialni Gorgonowej. Wreszcie ustaliliśmy, że takie same ślady prowadzi z głównej werandy do bramy parkanu. Śladów tych nie można było zabezpieczyć, ani dokładnie wzmierzyć, gdyż były zasypane śniegiem.

Następnie znaleźliśmy ślady krwi na klamce drzwi piwnicznych, oraz jeszcze raz ślady na śniegu koło basenu. Przo-

downik Nuczkowski pokazał mi, że na lodzie koło basenu znajduje się szczelina, jakby tam ktoś coś wrzucił. Początkowo nic tam nie znaleźliśmy.

Komendant Frankiewicz opowiada następnie, że podczas przesłuchiwania Gorgonowej zauważył, iż ma zadrapaną rękę. Odpowiedziała, że Zaremba stłuki szklankę i ona skaleczyła się o odłamek szkła.

Potem zwrócił się do Zaremby ze słowami: „Panie inżynierze, czy pan nikogo nie podejrzewa? Niech pan szczerze i po męsku odpowie“. Na to Zaremba rozłożył ręce i rzekł na pół z wahaniem, na pół z zapytaniem: „Mój Boże, na tyle lat pożycia... panowie podejrzewacie... Nie, to niemożliwe“.

Odpowiedziałem mu: „Pani Gorgonowa mogłaby nam dużo dopomóc“. Po chwili przyszedł Staś, zdenerwowany. Chłopiec opowiedział przebieg wypadków krytycznej nocy, jak się zbudził, pobiegł do pokoju Lusi itd.

Zwróciłem się do oskarżonej — mówi kom. Frankiewicz — z zapytaniem, czy wychodziła z willi? Odpowiedziała, że wychodziła przez werandę, bo tamtędy się najczęściej chodzi, aby nabrać wody dla ratowania Lusi. Zeznała, że poszła w pantoflach, w których następnie pobiegła do dr. Csali. Wodę tymczasem przyniósł kto inny.

Gdy następnie pytałem, gdzie skaleczyła sobie rękę, powiedziała mi, że przy otwieraniu drzwi wybiła szybę i skaleczyła się. Zwróciłem jej uwagę, że przedtem mówiła, iż skaleczyła się o odłamek szklanki. Odpowiedziała mi na to: „To moja droga“. Skaleczenia ze szklanką nie umiała zademonstrować.

Razem z p. Respondem oglądaliśmy następnie szybę. Kit znajdował się od zewnątrz i gdyby szyba została wybita z wewnątrz, musiałby choć częściowo odpaść. Tymczasem był nienaruszony. Ani kawałek szkła nie było w ramie. Gorgonowa twierdziła, że sama szkło powymywała, aby je uprzętnąć.

Zauważyłem też wytarte plamy krwi na podłodze, a za szafą w pokoju kilka kawałków szkła.

jest zgola inaczej. Nie jest dobrze u nas. To prawda. Trudno o pracę. Zarobki niskie. Bezrobotnych sporo. Lecz pamiętajmy, iż bywało gorzej! Na szczęście chłop ani nawet robotnik nie głoduje w tym stopniu jak zagranicą. Stopa życiowa jest bez porównania wyższa, niż nawet za czasów przedwojennych. W każdym zaś razie jest u nas lepiej, aniżeli

zagranicą. Tam bezrobocie szaleje a wzrasta żywiolowo. Tam ludzie dosłownie przymierają z głodu i to masowo.

W chwilach zwątpienia, gdy czasy są ciężkie i zapowiadają się jeszcze gorsze, dobrze jest zobaczyć, jak jest u drugich. I jest dowodem pożytecznym stwierdzenie bezstronne faktu, że gdzieindziej jest gorzej, niż w Polsce. M. J. Z.

Biała procesja w Puy-en-Velay.

W roku bieżącym, jak wiadomo, święto Zwiastowania zbiegło się z Wielkim Piątkiem. To zdarza się rzadko: od roku 1000 dopiero poraz 29-ty. I następny raz wypadnie dopiero w r. 2005 — czyli, że z nas żyjących i dorosłych nikt tego zapewne nie doczeka.

Rok bieżący przyczynił się do całego szeregu świąt i uroczystości w różnych miejscowościach, w tych zwłaszcza, które słyną jako cudowne i są specjalnie otaczane kultem religijnym. Do takich należy Puy-en-Velay we Francji, jedno z najpiękniejszych miasteczek średniowiecznych, z cudownym posągiem Matki Boskiej na skale. Uroczystości te zaczęły się po świętach wielkanocnych i trwały parę tygodni, w jednym w swoim rodzaju otoczeniu. Warto było zobaczyć, jak warto skorzystać ze wszystkiego, co zdarza się tylko raz w życiu.

W takich miejscowościach jak Puy, jak Carcassonne, które zdają się być zastępy i znieuchomiale od czasów średniowiecza, wszelkie uroczystości mają też zupełnie niewspółczesny charakter. Zdaje się wtedy, że dekoracje, które od dawna czekały na to, aby je przywołano do życia, zostały wreszcie ożywione postaciami jakby wskrzeszonymi z przed wieków. A dekoracje, stworzone przez naturę, są niepowszednie: kościół św. Michała na wysokiej skale, jak na głowie cukru, strzeliste wieże i grube średniowieczne mury, posąg Matki Boskiej na skale i wogóle — wszędzie skały i ruiny, pouczone do skał, budzące podziw, jak się te wspaniałe niegdyś budowle dały na skałach postawić?

W ciepłych promieniach wiosennego słońca rozpoczynają się uroczystości: w kościele św. Wawrzyńca, w miasteczku. Miasteczko przystroić się najwinnie odsłonię, jak każde małe miasto w odpust: girlandy sztucznych kwiatów na ulicach, gałęzie bukszanu, dywany i orzechy święte w oknach domów i na balkonach, łuki triumfalne z zieleni. Na rogach ulic kramy z dewocjonaliami i pamiatkami.

— Medaliki pamiątkowe roku jubileuszowego! Kupujcie, kupujcie, drugi rok się wam nie zdarzy!

— Portrety arcybiskupa Paryża — tylko u nas.

Bo Jego Eminencja ks. arcybiskup Paryża, kardynał Verdier, przybył na uroczystości i wziął w nich udział w otoczeniu wyższych przedstawicieli duchowieństwa. Na placu Brueil zasiada duchowieństwo i tam formuje się procesja. Tłum jest tak zwarty, że nie widać ani kawałka ziemi. Tłum biały i niebieski w kolorach niewinności, kolorach Joanny d'Arc. Te dwa kolory tak przeważają, że wydaje się, że są jedyne. Wreszcie formuje się procesja, postępująca ku katedrze. I to jest najbardziej zdumiewające, robi najsilniejsze wrażenie: procesja jest zupełnie biała. Kilka tysięcy wieśniaków w białych kapturach! Czemuś w rodzaju białej szaty zakonnej, przepasanej sznurem, postępuje ze spie-

wem pieśni nabożnej. Są to t. zw. biali pokutnicy, wkładają ten strój biały na czas procesji. Pocziwe, opalone, porwane zmarszczkami twarze wieśniaków wydają się jeszcze ciemniejsze przy tej bieli. Niektórzy ściskają w reku kapelusze, nie chcąc się z nim rozstać. Za nimi idą kobiety, dzieci, zwykły już pstry, różnobarwny tłum odpustowy. Przy katedrze czekają już inne mniejsze procesje, które się przyłączają, ochronki, za-

konnice, szkoły. Katedra na końcu stromej uliczki, wydaje się jeszcze wyższa. Tłumy nie mieszczą się w jej wnętrzu. Całe miasteczko wydaje się być jedną wielką świątynią, wszystkie place, uliczki są przepelnione.

A na skale, przed pomnikiem Matki Boskiej, słynącym z cudów, druga procesja. Nie można zatrzymać się tam dłużej, chcąc zrobić miejsce tym, co już na dole na to czekają, bo na szczycie

skały mieści się kilkanaście osób zafedwie.

Dwa tygodnie trwają uroczystości w Puy. Wszyscy mają czas pomodlić się przed cudownym pomnikiem i cudownym obrazem w katedrze — czarnej Matki Boskiej z Puy.

Na tle średniowiecznej architektury, przyrośniętej do skał, tłumy białych pokutników, dziwny anachronizm dzisiejszych czasów, wyglądają zupełnie naturalnie. Tak właśnie powinno być w Puy-en-Velay, najpiękniejszym zabytku średniowiecza. N. H.

Kącik literacko-naukowy.

(—) **Juliusz Verne nie miał w młodości nawet na kupno koszuli.** Mało kto wie o tem, że znakomity autor „Dzieci kap. Granta” niezawście rozporządzał takim bogactwem, jakie w przyszłości przyniosły mu jego świetne książki. Na początku swojej kariery literackiej Jules Verne był biedny jak mysz kościelna. Zajmował on skromne stanowisko sekretarza przy Lyrycznym Teatrze w Paryżu, gdzie zarabiał 100 franków miesięcznie. Oczywiście, za tak skromne wynagrodzenie nie można było prowadzić dostatniego życia. Nawet nie można sobie było pozwolić na przyzwoitą garderobę. O tem, jaką bieliznę nosił w owym czasie znakomity Jules Verne, świadczy własny jego list do matki, niedawno opublikowany w paryskich pismach. Ze skarg biednego Julesa na swoją garderobę przede wszystkim wynikało, że koszule jego były w oplakany stan. Często zdarzało mu się, że zdejmując marynarkę, zostawiał w niej zarazem rękaw koszuli.

— ...I nie rozumiem, dlaczego nazywam to jeszcze koszulą, chociaż nie zostało z niej więcej, niż kołnierzyk.

Ze skarpetkami Jules Verne'a sprawa miała się jeszcze gorzej.

— Te, które będę nosił na przyszłą zimę, pasą się jeszcze na zielonych beryjskich łąkach — pisał do matki, drwiąc z samego siebie. Natomiast te papierowe skarpetki, które mam na nogach, przypominają pajęczynę, w której przez kilka godzin baraszkował hipopotam. Jeszcze nigdy nie byłem w posiadaniu takiej obfitości dziur, jak ostatnio.

„Na zakończenie tego wesołego listu, droga mateczko, mogę ci tylko dodać, że na palcach czuję jeszcze resztki tego, co ongi mogłem być nazwać skarpetką. Natomiast na piętach i podeszwach — niema już zupełnie nic...”

(—) **4 pisarze polscy członkami honorowymi kongresu Penclubów.** Doroczny międzynarodowy kongres Penclubów (Europejski związek pisarzy) odbędzie się dnia 15 maja w Budapeszcie. Na członków honorowych z Polski zaproszono pp. Ferdynanda Goetla, Juliana Kadena Bandrowskiego, Józefa Weysenhoffa i Kazimierza Wierzyńskiego.

(—) **Gerhardt Hauptmann laureatem nagrody miasta Frankfurt n. M.** Wyzna-

czona przez miasto Frankfurt n. Menem nagroda im. Goethego w kwocie 10.000 marek przyznana została znanemu poecie niemieckiemu Gerhardtowi Hauptmannowi.

(—) **Prastara epopeja z przed 4000 lat.** Jak donoszą z miasta Kish, leżącym pośrodku pustyni Iraku, ekspedycja uniwersytetu oxfordzkiego pod kierunkiem prof. Stefana Langdona, odnalazła niezwykle kamienne tablice, na których znajdują się wiersze ze sławnego poematu epicznego Enuma Elis, będącego rodzajem „Iliady” i „Odyssei” prastarego Babilonu. Epopeja ta opisuje przygody młodego boga Gilgamesha. Bóg ten walczył ze strasznymi potworami, przekraczał wody śmierci i posiadał specjalne ziele, które sprawiało, że odmładzał się przy jego mocy. Księga XI. poematu obejmuje opowiadanie o wielkim potopie i o budowie arki przez Gilgamesha.

(—) **Trzechsetna rocznica uniwersytetu w Dorpacie.** W lecie r. b. uniwersytet w Dorpacie (Estonja) będzie obchodził 300-lecie swego istnienia. Uniwersytet ten, założony w 1631 r. przez króla szwedzkiego Gustawa Adolfa i popieran przez innych królów szwedzkich, był przez dłuższy czas jedyną wyższą szkołą w kraju nadbałtyckim. Na uniwersytecie tym kształciła się większość nie tylko uczonych, lecz i polityków i działaczy społecznych Estonji, Łotwy a nawet Polski.

(—) **Baszta ochronna w Żółkwi.** Chyłać się od kilku lat ku upadkowi baszta obronna dawnego zamku w Żółkwi, zamieniona w późniejszych czasach na dzwonnice tutejszej fary, została odnowiona. Fundament jej wzmocniono kamieniami, osadzonymi na cementcie i odświeżono fasadę. Naprawy wymaga jeszcze dach nad basztą. Zabytek pochodzi z końca 16-go wieku i stanowi jeden z najpiękniejszych pomników renesansu włoskiego na ziemiach polskich.

(—) **60-lecie pożytecznego i zasłużonego miesięcznika.** „Posłaniec Serca Jezusowego”, wychodzący obecnie pod redakcją ks. Józefa Andrasza T. J., obchodzi 60-lecie swej nad wyraz zbawiennej działalności. Nietylko szerzył on przez długie lata wśród polskich dusz nabożeństwo do Serca Jezusowego, ale był prawdziwym apostołem życia katolickiego w rodzinach, niosąc w nie pogłębienie zasad wiary św. i zrozumienie tego, co zwiemy „sentire sum Ecclesiae”.

Przystępna przedpłata (1,80 zł. rocznie) umożliwia szerokim rzeszom czytelników nabywanie tego cennego wydawnictwa, postawionego bardzo wysoko pod względem redakcyjnym i typograficznym. Obecnie liczy „Posłaniec Serca Jezusowego” 150 tys. abonentów. Dodajmy, że posiada obecnie swą ekspozyturę za oceanem. Wspomnijmy, że „Posłaniec Serca Jezusowego” jest centralnym organem Apostolstwa Modlitwy i dzieła Intronizacji Serca Jezusowego. Akcji Katolickiej „Posłaniec” oddaje pierwszorzędne usługi.

(—) **Sensacyjne wykopiska z przed 6000 lat.** Na terenie Egiptu dokonano nowego, bardzo ciekawego odkrycia archeologicznego. Oto kierownik ekspedycji rządu egipskiego O. H. Myers donosi z Kairu, że na miejscu, gdzie przed wiekami istniało wielkie miasto Armant, leżące na brzegu Nilu w Dolnym Egipcie, dokonał odkrycia szeregu grobów znakomitych wodzów i wojowników egipskich. W jednym z tych grobów odnalazł uczony angielski chorągiew, którą noszono w czasie walk na czele oddziałów egipskich. Na purpurowym tle namalowany był wielki biały krzyż. Rozmiary chorągwi były stosunkowo nie duże. Na zgrzebnym płótnie, wyciętem mniej więcej w kwadrat, położona była warstwa wapna, później pociągnięta farbami. Obok tej chorągwi, którą oddziały egipskie nosiły gdzieś na 4000 lat przed Chr., odnaleziono przy grobowcach wojowników wspaniałe łóżka. Okazuje się, że te łóżka, pochodzące gdzieś z r. 4500 przed Chr., nie ustępowały w niczym wykwintem najlepszym łóżkom dzisiejszym. Łóżka wodzów i wojowników posiadały pięknie rzeźbione nogi, a materace zrobione były z wykwinowego materiału. Zamiast sprężyn, używano specjalnej, wysoce delikatnej konstrukcji drewnianej. Jako materiału użyto gałązek palmy. W grobowcach kobiet znaleziono przepiękne przedmioty toaletowe, a więc np. srebrne miseczki, na których mieszano róż oraz wazy alabastrowe, gdzie znaleziono resztki czernidła do brwi. Obok tych drobiazgow natknięto się w grobowcach kobiet na przepiękne wyroby z fajansu, dalej wazy, wycinane w kwarcu, puhary, ozdobyne lapis lazuli i t. d. Ekspedycja angielska twierdzi, że przy dzisiejszych metodach nie dałoby się tak wspaniałe wyszlifować kwarcu, jak to uczynili Egipcjanie na 4500 lat przed Chrystusem.

Pies połknął dynamit.

Zabawna historia wydarzyła się w mieście Mahnesburg, w Austrii. Zatrudnieni tam w kopalni robotnicy zauważyli ku swojemu przerażeniu, że czteronożny ulubieniec ich, mały piesek, połknął 6 drobnych naboików dynamitowych. Nabojki te były tak silne, że wystarczyły na wysadzenie w powietrze całego domu.

Świadków tej niesamowitej „psiej biesiady” ogarnął bładny strach. W obawie, że ciepłota własna psa może doprowadzić połknięty dynamit do wybuchu, wszyscy wśród krzyku rozprószyli się pospiesznie. Tymczasem żywa bomba w pierwszej chwili nie zdradzała najmniejszego niepokoju. Być może, że w psim mózgu snuło się pewnego rodzaju zdi-

wienie, że wszyscy, którzy go dawniej głaskali i karmili, przed nim uciekali, ale żdziwienia tego w każdym razie nie okazywał. Niebawem jednak przyszła reakcja. Dynamit w psim żołądku zaczął się rozkładać. Biedna psina zaczęła się więc w boleściach i zaniepokoiła wyciem całą osadę górniczą. Nikt nie miał jednak odwagi zbliżyć się do cierpiącego pieska. Wreszcie jednak kucharz dyrektora kopalni zdobył się na odwagę, zbliżył się do psa i zaaplikował mu szklanekę rvcynusu, który ułatwił „strawienie” połkniętych środków wybuchowych. „Niebezpieczny” eksperyment skończył się dla psa na krótkiej chorobie bez dalszych ujemnych skutków.

Okres sportu wędkarskiego rozpoczął się

Ważnym elementem z nastaniem wiosny u nas, wywabiając nad brzegi rzek licznych miłośników tego spokojnego sportu. Również i Japończycy, jak to widzimy na obrazku z zamiataniem oddają się temu zajęciu.

